

τῆς ύφηλίου τὰ Κράτη κυματίζει ἡ σημαία αὐτῆς ἀγέρωχος εἰς τὰ πελάγη τοῦ Εἰρηνικοῦ, νέας προστατεύουσα κατακτήσεις γιγάντειος στρατιάς εἶναι ἐτοίμη εἰς πᾶσαν περίστασιν νὰ ἐπιβάλῃ διὰ τῆς λόγγης τὴν θέλησιν τοῦ μονάρχου καὶ τοῦ πολυμηχάνου αὐτοῦ ὑπουργοῦ εἰς τὸν πτήσοντας γείτονας· ἡ πνησθενής συμμαχία τῆς ἐπιζητεῖται ταπεινῶς παρὰ τῶν ἄλλοτε ἐπηρημένων Αὐτοκρατόρων, καὶ οἱ ἀμφικτύονες τῆς Εὐρώπης συνέρχονται νῦν παρὰ τὸν Σπρέαν, ὅσπεις ἐπίκειται μεταβολή τις εἰς τὸ πολιτικὸν καθεστώς τῆς ἡπείρου. Ἡ λαμπρόδων δὲ τόσης δόξης ιδιαιτέρως κατηγόραζε τὴν οἰκογενειακὴν εἰκόνα τοῦ αὐτοκρατορικοῦ οἴκου τῆς Γερμανίας περικλειμένην ἐν πλαισίῳ γαληνίου εὐδαιμονίας. Χείρ δολοφόνος δὲν ἡγέρθη τὰ τελευταῖα ταῦτα ἔτη κατὰ τῆς ζωῆς τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς ἐνδόξου οἰκογενείας, οἱ δὲ ταπεινώθεντες ἐστατερικοὶ ἔχθροι ἀφῆκαν τὴν φροντίδα εἰς τὸν θάνατον, ὅστις ὅμως φάνεται λησμονήσας ἢ φειδόμενος ἐκ σεβασμοῦ τοῦ ὑπερεννενηκούτου πρεσβύτου. Ζῶντα δ' ἔχεγγυα ἵσταντο παρ' αὐτῷ οἱ θαλεροὶ βλαστοὶ τοῦ οἴκου του, ὑπισχνούμενοι οὐ μόνον τὴν διατάξιν τῆς δυναστείας αὐτοῦ, ἀλλὰ καὶ τὴν διατάρησιν καὶ τὴν ἐπαύξησιν τῆς μεταβίβασθησομένης εἰς αὐτοὺς παρακαταθήκης τῆς πατρικῆς δόξης. Πλὴν, δυστυχῶς, οὐδὲ μαρμαρότευκτα ἀγάκτορα, οὐδὲ στρατιαὶ ἀντητοι ἐμποδίζουσι τὸ βάσκυνον βλέμμα τῆς Ἀττικῆς, ὅπερ ἐπισύρει πάντοτε ἡ λάζμψις τῆς ἐπιγείου εὐδαιμονίας, καὶ ἐν μικρὸν κακούθεος νεόπλασμα, ἔξαπατῆσαν τὴν ὁζυκέρδειαν καὶ τὴν μέριμναν τῆς ἐπιστήμης, πράττει ἀτιμωρητεῖ διτι, δὲν θὰ ἡδύναντο νὰ κατορθώσωσιν οἱ ποικίλοι πολέμοι τῆς εὐδαιμονίας ἐκείνης, εἴτε συσταυματούμενοι καὶ αἴροντες εἰς τὸ φανερὸν τὰ ὄπλα, εἴτε προσφεύγοντες εἰς τὴν ὑπουλὸν ἐνέργειαν τῆς συνώμοσίας.

Καὶ ἡ ἰλερὰ εἰκὼν, ἣν ἐν ἀρχῇ περιεγράψαμεν διαπάται καὶ ἀποκτᾶ πένθιμον ὄψιν, μαρτύριον τῆς μακτατήτος τῶν ἔγκοσμιών. Ὁ ἀνδρεῖος καὶ συνετὸς πρίγκηψις διάδοχος, δι πολυπόθητος Φρίτζ τοῦ γερμανικοῦ λκοῦ, δὲξειθών ἀβλαβής καὶ ἐκ τῆς Σαδόβας, ἔνθι ἡρίστευσε καταβλήων τὰ θεμέλια τῆς δόξης τοῦ οἴκου του, καὶ ἐκ τῶν μυριονέρων μαχῶν τοῦ πρὸς τὴν Γαλλίαν αἰματηροῦ πολέμου, κατάκειται μὲ τὸν λάρυγγα κεκομμένον ὑπὸ χειρουργικῆς κοπίδος καὶ βλέπων μελαγχολικῶς ἀπὸ τῆς ἐπαύλεως του τὰ κυανᾶ τῆς Μεσογείου ὑδατακάναλογίζεται ὅτι δι θάνατος δὲν θὰ ἐπιτρέψῃ ἴσως αὐτῷ ὅπως τὸ ὄνομά του καταλάβῃ θέσιν ἐν τῇ παλαιᾷ σειρᾷ τῶν βασιλέων τῆς Πρωσίας καὶ ἐν τῇ μόλις ἀρξαμένῃ τῶν αὐτοκρατόρων τῆς Γερμανίας. Καὶ ἀναλογίζεται τοῦτο τοσούτῳ μῆλλον θλιβερῶς, δισφός αὐτοῦ, δι φημιζόμενος ἀμεσος διάδοχος Φριδερίκου τοῦ Μεγάλου, ζηλοτύπως ἔχων πρὸς τὴν δόξαν τῶν ζώντων εἰσέτι προκατόχων αὐτοῦ, ὅργῳ νὰ περιέψῃ καὶ εἰς τὸ ἴδιον αὐτοῦ ὄνομα ἀτομικὸν πολεμικὸν κλέος, καὶ ἡκιστα σκοπεῖ νὰ ἐφαρμόσῃ τὰς εἰρηνικὰς τοῦ πατρός του ἰδέας, σκεπτομένου ἐμφρόνως, ὅτι τὸ κράτος δεῖται πολυχρονίου ἀναπαύσεως πρὸς ἐπίρρωσιν τῆς ἰσχύος του, τὰς δὲ φιλοδόξους ταύτας

δρμάς τοῦ οἰοῦ πρίγκηπος ὑποθάλπει τῶν αὐλικῶν ἡ κακόθουλος κολακεία, ἡ ἔξωθούσα τὸν οἰμόνον εἰς ὑπολανθάνουσαν κατὰ τοῦ πατρὸς ἀντίπραξιν, ἀλλὰ καὶ ἔξωθούσα αὐτὸν μέχρι τῆς ἀνοσίου ἐπιθυμίας τῆς ἀντιποιήσεως τῶν πατρικῶν δικαιωμάτων. Ὁ δὲ πρεσβύτης ἀναφαλαντίκας αὐτοκράτωρ, δι συμπληρῶν μετ' ὀλίγας ὥμερας τὸ ἔννευηκοστὸν πρῶτον τῆς ἡλικίας του ἔτος, διατρίβων ἐν τῷ ἀνακτόρῳ του πλησίον τῆς ἡμιπλῆγος συζύγου του, ἡς τὴν ὑγείαν συνεκλόνει τὸ ἀπροόπτως ἐπελθόν οἰκογενειακὸν ἀτύχημα, ἀναπολεῖ κατηφῆται τὰ παρελθόντα, ἀναλογίζεται τὸν ἀνατεθέντα αὐτῷ παρὰ τῆς Προνοίας κλήρον νὰ συνεργήσῃ εἰς τὴν ἀπόδοσιν τῶν ἀντιποιῶν τῆς Ἱένης καὶ τοῦ Ἀενερστᾶδ, καταλύνων δις ἐν διαστήματι ἡμίσεως αἰώνος, τὸ πρῶτον ως μαχητὴς ἐν Βατερλώ, τὸ δεύτερον ως πρωταγωνιστὴς ἐν Σεδάν, τὴν υπολεόντειον δυναστείαν, περιλύπος ἐρευνᾷ τὰ ζεφερὰ βάθη τοῦ μέλλοντος καὶ τὰς ὀδηγίους τύχας τοῦ κράτους ὅπερ ἐδημιούργησεν, ἀπὸ τοῦ παραθύρου δὲ, ὅπου ἐμφανίζεται εἰς τοὺς ἀγαπῶντας αὐτὸν ἀστούς τῆς πρωτεύουσας του, διέπει μὲν τὸν ἥλιον ἀγκατέλλοντα κατὰ τὰς σπανίας αἰθρίους ὥμερας τοῦ χειμῶνος τῶν βορείων χωρῶν, ἀλλ' ἀμφιβάλλει ἂν θὰ ἕδη αὐτὸν δύνοντα, καθότι ἐν ἡλικίᾳ τόσον προθετικός θὰ λιψιέσται εἰς τὸν πολλούς

Μόνος δ' ἔξ ὅλων τῶν προσώπων τῆς εἰκόνος, δι μυστήριονος ἔξαέτης ἥδη, μόνος αὐτὸς ἀπηλλαγμένος, χάριν εἰς τὴν ἡλικίαν του, τῆς ἀλγεινῆς ἀντισυχίας τῶν προκατόχων του, μόνος αὐτὸς ἀμέριμνος ἐν τῷ μέσω τοῦ λεληθότως τελουμένου πέριξ αὐτοῦ οἰκογενειακοῦ δράματος, φέρει ἀγέρωχος μικροσκοπικήν στολὴν τῆς αὐτοκρατορικῆς φρουρᾶς καὶ παίζει μετ' ἀθύρματα, πανομοιότυπα τῶν φονικῶν δηπλῶν, μή γινώσκων ὅτι πρόκειται νὰ συντομευθῇ κατὰ ἔνα καὶ πιθανῶς κατὰ δύο σταθμούς ἡ εἰς τὸν θρόνον ἁνοδός του, καὶ ὅτι μέλλει νὰ πειρέλθῃ πολὺ ἐνωρίτερον τοῦ πρέποντος εἰς χεῖρας του τὸ Βαρύσκηπτρον, ὅπερ ἐκφέύγει ἀπὸ τὰς τρεμούσας χειραρχας τοῦ προπάππου του καὶ δὲν μέλλει ἴσως νὰ πειρέλθῃ ποτὲ εἰς τὰς στιβαρὰς χειραρχας τοῦ πάππου του.

X. ANNINOS

ΠΡΩΤΟΣ ΕΡΩΣ

(Διήγημα, Ιθάν Τουργενεύφ)

(Συγέγεικ)

VIII

Τὸ πατιγμέδιον τοῦ φάντας ἔξηκολούθει ἐπὶ πολὺ. Ἡ Ζινιέδα μὲ ἐκάθιστε πλησίον της. Ποῖα πρόστιμα δὲν ὑπέστη καὶ δὲν ἐπέδιλλεν εἰς τοὺς παίκτας! Μεταξὺ τῶν ἄλλων, τῆς ἐπηλθούσας καὶ ἡ ἴδεα νὰ παραστήσῃ τὸ ἄγαλμα, ως στηλοσβάτην δὲ ἐξέλεξε τὸν Νιρμάτσκην, τὸν ὄποιον διέταξε νὰ στηλωθῇ καταγῆς καὶ νὰ θέσῃ τὴν κεφαλήν του εἰς τὸ στῆθος του. Οἱ γέλως δὲν ἐπαυσεμήτησεν ἐπὶ στιγμήν. Δι' ἐμὲ δὲ ἴδιως, τὸν ζηταντα πάντοτε μόνον, καὶ αὐτηρῶς ἀνατρεφόμενον ἐντὸς δεσποτικοῦ οἴκου, αὐτὸς δὲ θύρωσες καὶ ἡ τασαχή, αὐτὴ ἡ ἀπέριτος; η σχεδὸν θειλλώδης εὐθυμία, αὐτὴ ἡ ἀσυνήθης

ἀνάριξες μετὰ ἀγνώστων μου ἀνθρώπων, μοῦ εἶχον ταράξει τὴν κεφαλήν. Ἐφερόμην ὡς νὰ εἶχον μεθύσει, ὡς νὰ εἶχον πίη ἄφθονο οἶνον ἐφωνάζον καὶ ἔγέλων πλειότερον ὅλων, καὶ τόσον ὥστε ἡ γραῖα πριγκηπέσσα, καθημένη εἰς τὸ παρακείμενον δωμάτιον μετά τίνος ὑπαλλήλου, ἐκ τῶν φρουρούντων τὰς Σιβηριανὰς πύλας, προσκληθέντα διὰ νὰ δώσῃ τὴν συρκούντην του εἰς τὰς ὑποδέσσεις τῆς πριγκηπέσσης, ἔξηλθε διὰ νὰ μὲ ἰδῃ· Ἀλλ' ἐγώ ἡμην μέχρι τοιούτου βαθύσου εὔτυχῆς τὴν ὥραν ἔκεινην, ὥστε, ὡς λέγουσιν, δὲν ἔδιδα λεπτὸν μήτε εἰς τὰ βλέμματα τῆς γραῖας, μήτε ἐνόσυν νὰ παύσω τὸν θύρυσον καὶ τοὺς γέλωτας. Ἡ Ζιναΐδα ἔξηκολούθει νὰ δεικνύει πρός με προτίμητιν καὶ δὲν ἔστεργε νὰ μὲ ἀπογωρισθῇ. Εἰς ἐν ἐκ τῶν προστίμων τοῦ παιγνιδίου μοὶ ἐπέβαλε νὰ καθήσω παρὰ τὸ πλευρόν της καὶ νὰ κρύψω μὲ ἔν καὶ τὸ αὐτὸ μανδήλιον τὴν κεφαλήν της καὶ τὴν κεφαλήν μου, κατὰ τοὺς κανόνας δὲ τὸ παιγνιδίον, ὕφειλον νὰ εἴπω τὸ μυστικὸν μου. Ἀλλ! Ἐνθυμοῦμαι πῶς αἱ κεφαλαὶ ἀμφοτέρων, ἀπέμειναν ἐν ἐλαφρῷ σκότει, πῶς δὲ ἐν τῷ σκότει τούτῳ, πληγίον καὶ ἀπολὰ ἔλαμπον οἱ ὄφθαλμοι της, πῶς ἀνέπνεον τὰ ἀνοικτὰ χεῖλα της καὶ ἐφρίνοντο οἱ λευκοὶ της ὁδόντες, ἐνῷ τὰ ἄκρα τῶν βοστρύχων της μὲ ἐκέντων εἰς τὸ πρόσωπον. Ἔγω ἐστώπων, αὕτη δὲ γελῶτα μυστικῶς καὶ μὲ πονηρίαν τέλος μὲ ἱρώτησεν: Αἱ λοιπόν, εἴπε μου τὸ μυστικόν σου; Τί νὰ ἔλεγον; ἡρυθρίασα καὶ ἐγέλασα, μόλις συνεκρατήθη. Ἐπὶ τέλους αηδίασαμεν τὸν φίντε καὶ ἡργήσαμεν νὰ παιζωμε τὸ σχινάκι· δότις ἐπρόθυμεν εἰς τὸ νέον τοῦτο παιγνίδιον, ἐκτύπω τὸν δίλον. Θεέ μου, ποιῶν ἐνθουσιασμὸν ἡσθάνθην δὲ τῆχασα καὶ ἔλαβον ἐν δυνατὸν κτύπημα παρ' αὐτῆς εἰς τὰ δάκτυλα καὶ ποὺ κατόπιν, προσεπάθουν νὰ δείξω τὸ πονοῦ μέρος, αὐτὴ δὲ δὲν μοὶ ἐπέτρεπε νὰ ἐγγίζω τὴν χεῖρα μου. Ἡσαν γλυκά τὰ κυττήματά της, ὡς οἱ γέλωτες τῆς, ὡς τὰ βλέμματά της!

Καὶ τί δὲν ἔκάμαχεν τὴν ἐσπέραν ἔκεινην. Ἐπαιξαμεν ἐπὶ τοῦ κλειδοκυμβάλου, ἐτραγούδησαμεν, ἔχορευσαμεν καὶ ἐπαιξαμεν τὰς ἀθίγραικὰς κατοικίας, ἐνδύσαντες τὸν Νιόμανσκην ὡς ἄρκτον, δὲν καὶ ἐποιέσαμεν κατόπιν ὑδωρ μεθάλατος. Ἀκόμη, ἐνθυμοῦμαι τοὺς μορφατουμούς τοῦ πρεστώπου του, καὶ τὴν φαιδρότητά μας. Οἱ κόμης Μαλιέφσκης ἐξ ἄλλου ἔξετέλεσε διάφορα ταχυδακτυλουργικά γυμνάμματα διὰ τῶν παιγνιοχρότων, προσουτάσσεις εἰς τὸ τέλος εἰς τὸ σύντετ τὰ χαρτά του σόλα, ἀτὸν, δὲ δὲ λοιποῖς «ἔλαβε τὴν τιμὴν νὰ τὸν συγχαρῆ». Οἱ Κιτιδίνωφ μᾶς ἀπήγγειλεν ἀποσπάσματα τοῦ παιγματός του «οὐ φονεύ», — οὐτινὸς ἡ ὑπόθεσις ἡτού ψιστοῦ ρωμαντισμοῦ — καὶ διπέρ ἐπρόκειτο νὰ δημοσιεύσῃ ὡς ἔλεγε μὲ ἐρυθρὸν τὸν τίτλον: τοῦ φρουροῦ τῶν σιβηριανῶν πυλῶν πάλιν ἐκλέψαμεν ἀπὸ τὰ γόνατά του τὸν πῖλον, καὶ τὸν ἔξηναγκάσαμεν διὰ νὰ τὸν λάβῃ νὰ χορεύσῃ ἐμπροσθέν μας τὸ Καζατσόν, τοῦ γέροντος Βονιφατίου, τοῦ ἐφορέσαμεν μανδύλιαν, ἡ δὲ μικρὰ πριγκηπέσσα ἐφρέσσεν ἀνδρικὸν πῖλον... Μόνος ὁ Μπελούζρωφ δὲν διεσκέδαζε, ἐκρύπτετο εἰς τινὰ γωνίαν καταθυμωμένος... Ἐνίστε τὰ ὄμματά του ἐγίνοντα ἐσύθρως ὡς αἷμα, ἐκοκινίζεν δόλος, καὶ δείξινεν διτὶ θά μᾶς ἥρπαζε καὶ θά μᾶς ἐπέτρεψε ὡς φρύγανα καθ' ὅλα τὰ σημεῖα τοῦ ὅριζον τοῦ· ἡ πριγκηπέσσα ἔμως βλέπουσα πρὸς σύντονο, τὸν ἥτεληγες διὰ τοῦ δακτύλου καὶ αὐτὸς πάλιν ἐκρύπτετο εἰς τὴν γωνίαν του.

Τέλος, αἱ δυάδεις μας ἔξηντλήθησαν. Ἡ πριγκηπέσσα δὲν ἤνογλείτο ἀπὸ τὰς κραυγὰς ἀλλὰ ἡσθάνετο καὶ αὕτη κόπωσιν καὶ ἥθελε νὰ ἀναπυσθῇ. Τὴν δωδεκάτην τῆς νυκτὸς παρέθεσαν δεῖπνον, ἀποτελούμενον ἀπὸ ἐν κομμάτι πτλαιοῖς ἀπεξηραμένου τηροῦ, καὶ ἔξι ἐνὸς κρύσταλλου πλακούντος, κατὰ κευασμένου μὲ καπνιστὸν λίπος, καὶ δόστις ἐν τῇ γεύσει ὑπενθύμιες παντὸς εἶδους γλυκύσματα ἀπομείναντα ἐν τῷ ζαχαροπλαστεῖψ. Οἶνος ἡτού μία φιάλη μόνον, καὶ φιάλη ἀκρετὰ περιεργος, τεθραυσμένη εἰς τὸν λαιμὸν, δὲ οἶνος διεκρίνετο διτὶ ἡτο πρότυχος καὶ βεβχυμένος μὲ ἐρυθρὸν χρῶμα· ἔξι αὐτοῦ ἔμως οὐδεὶς ἔπειν. Κατάκοπος καὶ εὔτυχῆς εἰς τὸ ἔπακον, ἔξηλθον τὴν ἡ μετὰ τὸ μετασύκτιστον τοῦ αἰκίσκου· καὶ καταπραϋντικὴ δύναμις κυμαίνεταις ψυχῆς μεταδίδουσα τὴν χαρὰν τῶν πρώτων συμπαθειῶν τοῦ ἐρωτος! — ποῦ εἰσθε τώρα, ποῦ εἰσθε;

Ἡ ύγρὰ λύξι μοὶ ἐδρότισε τὸ καταφλέγον πρόσωπόν μου. Μακρὰν εἰς τὰ ἄκρα τοῦ οὐρανοῦ ἥκουντο βρονταῖ· μελανὰ

σύννεφα ἐσυσωρεύοντο ἐν τῷ οὐρανῷ· λεπτὸς δὲ ἄνεμος ἔπαιξεν εἰς τὸ πυκνὸν φύλαμα τῶν δένδρων καὶ μακρὰν ἀλλὰ πολὺ μακρὰν ἥκουντο αἱ ὑπόκωφοι βρονταῖ τοῦ κεραυνού.

Διὰ τοῦ πρὸ τῆς θύρας μικροῦ ἀνδήρου εἰσῆλθον εἰς τὸ δωμάτιόν μου. Ο ὑπηρέτης μου ἔκοιματο ἐπὶ τοῦ πατώματος, καὶ ἡναγκάσθην νὰ διασκελίσω αὐτὸν, δηπως εἰσέλθω εἰς τοῦτο· ἔξυπνησε, μὲ εἶδεν, καὶ μὲ εἶπεν διτὶ ἡ μήτηρ με πάλιν ἐθύμωσε μαζύ μου καὶ ἥθελε νὰ στείλη ὅπως μὲ ζητήση, ἀλλὰ δὲν τὴν ἀφῆκεν δι πατήρ μου.

Εἶπον εἰς τὸν ὑπηρέτην, διτὶ θὰ ἔκδυθο μόνος καὶ θὰ κοιμηθῶ ἡναγκάσψ τὸ φῶς, ἀλλὰ μήτε ἔξεδύθην μήτε κατεκλίθην.

Ἐιάθησα ἐπὶ τοῦ καθίσματος καὶ ἐπὶ ἀρκετὴν ὠραν ἔμεινα ἐν μαγνητικῇ ἀκινησίᾳ. Ἐκεῖνο, δηπερ ἡσθανόμην τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἡτο κατέ τι νέον καὶ ἀπεριγράπτου ἡδύτητος αἰσθηματο. Ἐκάθησα, μόλις ἀνοίξας τοὺς ὄφθαλμούς μὴ κινούμενος, δὲ ἀνέπνεον σιγά καὶ μόνον δὲ ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν διέκοπτον τὴν σιγὴν, γελῶν ἐπὶ τὴν ἀναμνήσην τῶν σκηνῶν τῶν παιγνίων μας. Ἡμουν ἐρωτευμένος ἵδοι τέλος τὶ εἶναι αὐτὸς ὁ ἔρως, ἐσκεπτόμανη. Τὸ πρόσωπον τῆς Ζιναΐδος ἡσύχως ἐφαίνετο ἔμπροσθέν μου ἐν τῷ σκότει, ἐφαίνετο καὶ δὲν παρηρχετο· ἔμενε διαφορῶς πρὸ τῶν σκηνῶν μεταθελτικῆς τρυφερότητος... δηπως τὴν σιγμὴν ἐκείνην, διτὶ ἀπεχωρίσθην ἐξ αὐτῆς. Τέλος, ἡγέρθην ἐπὶ τῶν ἄκρων, ἐπλησίασα τὴν κλίγην μου καὶ ὡς ἡμην χωρίς νὰ ἔκδυθω, ἀκούμβησα τὴν κεφαλήν ἐπὶ τοῦ προσκεφτάσιου, ὡς νὰ ἐφοβύμην μη μὲ ζωηρὰς κινήσεις ἔκδιχως διλα τὰ αἰσθήματα, μὲ τὰ δόπια ἡμην πεπληρωμένος.

Κατεκλίθην, ἀλλὰ δὲν ἔκλεισα τοὺς ὄφθαλμούς μου. Παρετήρησα ταχέως, διτὶ εἰς τὸ δωμάτιον μου ἐπιπτον ἀσθενῆ τινα φῶτα ἔστρεψα τὰ ὄμματά μου, πρὸ τὸ παράθυρον. Εἶνε ἀστραπαὶ ἔσκεψθην καὶ πολύματι ἥσαν ἀστραπαὶ ἀλλ' αὐταὶ ἔφαίνεντο πολὺ μακρὰν, καὶ τόσον, ὃστε δὲν ἡδυνάμην νὰ ἀκούσω τὴν βροντὴν τῶν. Μόνον ἐν τῷ οὐρανῷ ἐφαίνοντο αἱ ἀσθενεῖς καὶ μακραὶ ἀστραπαὶ, αἴτινες ἔτρεμον ἐπὶ μικρὸν, ὡς αἱ πτεύγαι αἱ ποθητικοντος πτηνοῦ. Ἡγέρθην, ἐπλησίασα εἰς τὸ παράθυρον καὶ διέμεινα ἐκεῖ μέχρι τῆς πρωιάς. Αἱ ἀστραπαὶ δὲν ἔπαισαν μήτε ἐπὶ μίαν στη γηνή ἡτο, ὡς λέγει δὲ λαζ, ἀναμ που μπου σου λι σ μένη ν νέ. Ἔβλεπον ἐπὶ τοῦ ἐρημού πεδίου, ἐπὶ τοῦ ἀπεράντου κήπου τοῦ Παυσιλύπου καὶ ἐπὶ τῶν πετούμψων τῶν ἀπομεμαρυσμένων ἐπαύλεων, αἴτινες ἔφαίνοντο εἰς ἔκαστην ἀσθενῆ ἀναλαμπήν τῶν νεφῶν. Ἔβλεπον καὶ δὲν ἡδυνάμην νὰ ἀποσπαθῶ ἐκ τῆς θέσεως ταύτης, αὐταὶ αἱ ἄφωνοι ἀστραπαὶ, αὐταὶ αἱ ἐπικρατοῦσα λάχυψεις, μοι ἐφαίνετο ὅτι ἀπήγνωτα εἰς ἔκεινας τὰς ἀφώνους καὶ μυστικὰς δρυάς, αἴτινες ἀνεκυκῶντο ἐν ἐμοί. Ἐφάνη τότε ἡ πρωιά, ἐρυθρὰ καὶ σημεῖα ἐν τῷ ὄριζο· τι ὑπεδήλουν τοῦ λουκανίγες. Εἰς τὴν προσέγγυσιν τοῦ ἡλίου, δὲ αἱ ωχρίων, καὶ κατέπαυον βαθμηδὸν αἱ ἀστραπαὶ, ἐφαίνοντο κατὰ μακρὰ μόνον διαλείμματα καὶ ἐν τοῖς ἐπαυσαν ἐντελῶς, ἐπὶ τῇ ἐμφυνίσει τοῦ χρυσοῦ τῆς ἡμέρας φωτάς.

Καὶ ἐν ἐμοὶ ἔπαισαν αἱ λάχυψεις τῶν παραδόξων ταρκών τῆς νυκτός. Ἡσθανόμην πλειοτέραν κόπωσιν καὶ ἡσυχίαν... ἀλλὰ ἡ εἰκὼν τῆς Ζιναΐδος ἔξηκολούθει φερομένη, καὶ δημιουργουμένη ἐν τῇ ψυχῇ μου. Ἄλλα ἡ εἰκὼν αὐτῆς ταῦτα καὶ μυστικὰς δρυάς, αἴτινες ἀνεκυκῶντα ἐν ἐμοί. Ἐφάνη τότε ἡ πρωιά, ἐρυθρὰ καὶ σημεῖα ἐν τῷ ὄριζο· τι ὑπεδήλουν τοῦ λουκανίγες. Εἰς τὴν προσέγγυσιν τοῦ ἡλίου, δὲ αἱ ωχρίων, καὶ κατέπαυον βαθμηδὸν αἱ ἀστραπαὶ, ἐφαίνοντο κατὰ μακρὰ μόνον διαλείμματα καὶ ἐν τοῖς ἐπαυσαν ἐντελῶς, ἐπὶ τῇ ἐμφυνίσει τοῦ χρυσοῦ τῆς ἡμέρας φωτάς.

Καὶ ἐν ἐμοὶ ἔπαισαν αἱ λάχυψεις τῶν παραδόξων ταρκών τῆς νυκτός. Ἡσθανόμην πλειοτέραν κόπωσιν καὶ ἡσυχίαν... ἀλλὰ ἡ εἰκὼν τῆς Ζιναΐδος ἔξηκολούθει φερομένη, καὶ δημιουργουμένη ἐν τῇ ψυχῇ μου. Ἄλλα ἡ εἰκὼν αὐτῆς ταῦτα καὶ μυστικὰς δρυάς, αἴτινες ἀνεκυκῶντα ἐν τῇ ψυχῇ μου. Ἐφάνη τότε ἡ πρωιά, ἐρυθρὰ καὶ σημεῖα ἐν τῷ ὄριζο· τι ὑπεδήλουν τοῦ λουκανίγες. Ἡγάθητος καὶ καταπραϋντικὴ δύναμις κυμαίνεταις ψυχῆς μεταδίδουσα τὴν χαρὰν τῶν πρώτων συμπαθειῶν τοῦ ἐρωτος! — ποῦ εἰσθε τώρα, ποῦ εἰσθε;

IX

Τὴν ἐπομένην πρωιάν, διτὶ μετέβην ἵνα πίω τέτον, ἡ μήτηρ μου μὲ ἐπέπληγε, ὀλιγώτερον πάντοτε, ἡ ὅστον ἀνέμενον καὶ μὲ ἀφῆκε νὰ δειγμηθῶ, πῶς ἐπέρασα τὴν παρελθοῦσαν ἐσπέραν. Ἐγώ τῇ ἀπεκρίθην εἰς δὲλιγας λέξεις, παρασιωπῶν πλειότας λεπτομερείας καὶ προσπαθῶ νὰ δώσω εἰς ὅλα ταῦτα ὄψιν ἀθωάτητος.

— Φαίνεται, δτι οἱ ἄνθρωποι ούται δὲν εἶναι comme il faut, παρετήρησεν ἡ μήτηρ μου, καὶ δὲν ἀρμόζει εἰς σὲ νὰ χάνεσαι μὲ αὐτοὺς, ἀφοῦ μάλιστα προετοιμάζεσαι δι' ἔκτασεis καὶ μελετᾶς.

Οὕτω πως ἐγγώρισα, δτι τὰ ἐδιαφέρον τῆς μητρός μου περὶ τῶν μελετῶν μου περιωρίζετο εἰς τὰς ὅλιγας ταῦτας λέξεις, ἃς δὲν ἔθεωρησα ποέπον νὰ συζητήσω. Ἀλλὰ μετά τὸ τέλον, δι' πατέρο μου μὲ ἔλαθεν ἐκ τῆς χειρὸς καὶ μετέθημεν εἰς τὸν κῆπον, ὃπου μὲ ἄφησε νὰ τῷ διηγήθω ὅλα ὅσα εἶδον εἰς τῆς πριγκηπέσσης Ζασέκιν.

Περίεργον ἐπίπροστην ἔξήσκει ἐπ' ἐμοῦ ὁ πατέρος μου, καὶ περιεργοὶ ὅλως ἥταν αἱ μεταξὺν ἐμοῦ καὶ αὐτοῦ σχέσεις. Οὕτως σχεδὸν δὲν ἀνεμιγόντο εἰς τὴν ἐκπαίδευσίν μου, καὶ πολὺν σπανίων ὡμίλει μετ' ἐμοῦ, ἀλλ' ἐπίσης οὐδέποτε μὲ ἐπέπληττεν ἡ μὲ προσέβαλλεν. Εσέβετο τὴν ἐλεύθερίαν μου, ἥτο, ἀν δύναται τις νὰ ἔχφρασθῇ οὐτώς, φιλόφρων μαζίν μου... μόνον δὲ μὲ ἔκρατει εἰς σεβασμὸν ἀπέναντί του. Ηγάπων τὸν πατέρο μου πολὺ, καὶ μὲ ἡγάπα ἐπίστης, καὶ μὲ μεταχειρίζετο ώς νεανίαν· καὶ, θεέ μου, πόσον στενῶς θὰ προσεδενόμην εἰς τὸν πατέρο μου, ἀν δὲν ἡσθανόμην δτι ἀπεμακρύνετο ἀπ' ἐμοῦ. Δι' ὃ δὲν οὔτος ἐπί μίαν στιγμὴν μοι ἔδιδε θάρος, μὲ ἔνα μόνον λόγον, μὲ ἐν μόνον βλέμμα, ἡσθανόμην ἀπεριόριστον ἐμπιστούνην πρὸς αὐτόν. Ἡ ψυχὴ μου ἡνοίγετο καὶ ἐφλυάρουν ώς μὲ φλον συνηλικιώτην, δτε δὲ μὲ ἔβλεπεν οὐτῶς προσβαίνοντα, ἀπέσυρεν ἀπ' ἐμοῦ μὲ φιλόστοργον πάντοτε καὶ τρυφερὸν μειδιαμά, ἀλλ' ἀπεμακρύνετο.

Ἐνίστε ἥτο εὑθύμιος καὶ τότε ἥτο ἔτομος νὰ ἀστειύηται μετ' ἐμοῦ ώς παιδίον. Ἄπαξ — ἀλλὰ μόνον ἄπαξ — μὲ ἔθωπευσε μετὰ τοιαύτης τρυφερότητος, ὥστε ἐγὼ μόλις ἔκρατησα τὰ δάκρυά μου ἐν συγκινήσεως. Ἀλλὰ καὶ ἡ εὑθύμια αὐτοῦ καὶ ἡ τρυφερότης ἐσβένυντο ἄνευ τοῦ παραμικροῦ ἴχνους, καὶ δτι ἐγένετο μεταξὺ μας, δὲν μοι ἔδιδε τὸ δικαίωμα νὰ ἔλπισα δτι θὰ ἔχηκολούθει καὶ εἰς τὸ μέλλον· ὅλα ταῦτα παρήρχοντο ἀπ' ἐμοῦ ώς ὄντερον. Συνέβαινε νὰ παρατηρῶ τὸ εὑφύες, τὸ ὠραῖον καὶ τὸ ἀπαστράπτον πρόσωπόν του, ἡ δὲ καρδιαμά ἔτρεμε καὶ ὅλα τὰ αἰσθήματα μου συνεκτρύνοντο πρὸς αὐτὸν, οὔτος ἐπίσης ἔνει: τι ἐν ἐμοὶ συνέβαινεν, διὸ μὲ ἔθωπευεν ἡσύχως ἐπὶ τοῦ ὄμου καὶ ἀπήρχετο, καθ' ὃν τρόπον μόνον αὐτὸς ἐγγώριζε νὰ ἀπέρχηται. Αἱ μικραὶ παρακοαὶ τῶν διαταγῶν του, καὶ αἱ παρατηρήσεις, ἃς μοὶ ἔκαμνεν, ἐγίνοντο χωρὶς νὰ τὰς αναμένω, ἀφ' οὗ δὲν τὰς ἔλησμόνσυν προηγουμένως. Ἐνδριστρίων τελευταίως εἰς τὸν χαρακτῆρα τοῦ πατέρος μου, προσθέτω, δτι οὔτος δὲν ἦτο πλασμένος δι' οἰκοινειακὴν ζωῆν. «Μόνος λάμβανες ὅτι δύνασαι, καὶ μηδ διδης τὴν γείρα σου» προστάθησε νὰ ἀνηκήῃς εἰς τὸν ἑαυτόν σου. Αὐτὴ εἶναι ἡ ἀλτηῆς ἀξία τῆς ζωῆς». Ήμέραν τινα μὲ ἀξιότερα μικροῦ δημοκράτου, τὸ ἀνέφεον καὶ ἔζητησα τὴν γνώμην του περὶ ἐλευθερίας. Οὔτος τὴν ἡμέραν ἔκεινην, ώς τὸν ἔλλον τότε «ακλόν», κατὰ τὰς στιγμάς του ταύτας, ἥδυνατο τις νὰ διμιλήσῃ περὶ οίου δηποτος θήσεις.

— Η ἐλεύθερία! προσέθεσεν οὔτος, καὶ γνωρίζεις τὸ δύναται νὰ δώσῃ ἡ ἐλεύθερια εἰς τὸν ἄνθρωπον;

— Τι;

— Ἀνεξαρτησίαν, ἀτομικὴν ἀνεξαρτησίαν καὶ δύναμιν, ητοις εἶναι κιλλιτέρα τῆς ἐλεύθεριας. Γνώριζε νὰ θέλῃς, καὶ θὲ εἶσαι ταχέως ἐλεύθερος καὶ ἀνέξαρτης.

Ο πατέρος μου πρὸ παντὸς ἀλλοι ἤθελε νὰ καλοζῆ, καὶ ἔζη κάλλιστα. Ιτώς προησθάνετο, δτι δὲν θὰ ἔζη ἐπὶ πολὺ· δυστυχῆς ἀπεβίωσε τεσσαράκοντα δύο ἔτῶν.

Διηγήθην εἰς τὴν πατέρα μου ἐν δῃ τῇ λεπτομερίᾳ τὰ τῆς παρελθούσης ἐσπέρας εἰς τὰς Ζασέκιν. «Εφάίνετο ώς νὰ μηδ ἔχουν μετά μενάλη προσοχῆς» ἐκάθητο εἰς ἐν ἔδωλιον τοῦ κῆπου καὶ ἔχαρασσεν ἐπὶ τῆς ἀμμου σημεῖα τινα διὰ τῆς ράβδου του. Ενίστε μὲ παρεκήνει μὲ φωτεινὸν μὲ ἀπαστράπτον βλέμμα, καὶ μὲ παρετήρει διὰ μικρῶν ἔρωτήσεων νὰ ἔχακολουθήσω τὴν διήγησιν. Κατ' ἀρχὰς δὲν ἐτόμων νὰ ἀναφέρω τὸ δόνομα τῆς Ζηναΐδος, ἀλλ' ἐπὶ τέλους, δὲν ἀντέσχου καὶ ἤρχισα νὰ πλέκω τὸ ἐγκώμιον αὐτῆς. Ο πατέρος μου ἔχηκολούθει νὰ μπομειδιᾷ. Μετ' ὀλίγον δρμας κατελήφθη ὑπὸ σκεψεων καὶ ἐγέρθη.

Ἐνθυμήθην, δτι ἔξερχόμενος τῆς οίκιας εἶχε διατάξει νὰ ἐπισάξει τὸν ἵππον του. Ἡτο ἀριστος ἰππεὺς, καὶ ἐγγώριζε,

πολὺν ἐνωρίτερα τοῦ κ. Ραρή, νὰ δαμάζῃ καὶ τοὺς ἀγριωτέρους ἵππους.

— Θά ίππεύσωμεν μαζὺ πατέρα; τὸν ἡρώτησα.

— «Οχι, μοὶ ἀπεκρίθη, καὶ τὸ πρόσωπόν του ἔλαβε τὴν συνήσην τρυφερὸν καὶ θωπευτικὴν ἔκρασιν.

Πήγαινε μόνον σου ἄνθελης, εἰπὲ δὲ εἰς τὸν ἰπποκόμῳν, δτι εἶγ δὲν θὰ ἔξελθω.

Ο πατέρος μου μοὶ ἔστρεψε τὴν ράχιν του καὶ ταχέως ἀπεμακρύνθη ἀπ' ἐμοῦ. Ἐγὼ δὲ τὸν ἡρολούθησα μετὰ τοῦ βλέμματος ἔξερχόμενον τῆς σύλειού θύρας. Εἰδὸν δτι δ πῆλος του ἐφάνετο ἀπὸ τῆς μάνδρας καὶ δτι εἰσῆλθεν εἰς τῆς πριγκηπέσσης Ζασέκιν, δπου ἔμεινε πλέον τῆς ώρας. Κατόπιν μετέβη εἰς τὴν πόλιν, δπόθεν ἐπέστρεψεν τὴν ἐσπέραν.

Μετά τὸ γεῦμα μετεβην εἰς τὰς Ζασέκιν, εἰς τὴν αἰθουσαν εύρον μόνην τὴν γραῖαν πριγκηπέσσαν, ἥτις ἔξηγαγε τὴν κεφαλὴν τῆς ἀπὸ τίνος μεγάλης μανδήλας καὶ μὲ ἡρώτησεν ἄν δύναμαι νὰ τῆς ἀντιγράψω μίαν κλῆσιν.

— Μετ' εὐχαριστήσεως, ἀπεκρίθην καὶ ἐπιλησίασα τὸ κάθισμά μου.

— Προσέξατε νὰ κάμετε παχέα τὰ γράμματα, ὑπέλαβεν ἡ πριγκηπέσσα, δίδουσά με σπιλωτὸν χάρτην. Σήμερον νὰ μοῦ τὴν ἀντιγράψετε, παρχαλῶ, κύριε Βαλδεμάρ.

— Βεβαίως σήμερον.

Η θύρα τοῦ γειτονικοῦ δωματίου ἡνεώχθη δλίγον, καὶ ἐκ τοῦ ἀνοίγματος ἐφάνη τὸ πρόσωπον τῆς Ζηναΐδος, ωχρὸν, καὶ σκεπτικὸν. Οι βόστροιχοι τηςέπιπτον εἰς τοὺς ὄμους τῆς μὲ παρετησησε μὲ τὰ μεγάλα τὰς ὄμματα, ἄτινα μὲ ἐφάνησαν παγετώδη καὶ ἔκλεισε τὴν θύραν.

— Ζίνα, αἱ Ζίνα, ἐφώνησεν ἡ γραῖα. Ἡ Ζηναΐδα δὲν ἀπήνυσεν. Ἀντέγραψε τὴν κλῆσιν τῆς γραίας καὶ ἔμεινα μετ' αὐτῆς ἀλόκληρην τὴν ἐσπέραν.

(ἀκολουθεῖ)

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Ἡ φιλολογία ἡμῶν ἡρχισε νὰ κινήται ὀλίγῳ ζωηρότερον ἀπὸ τίνος. Τόρα, πῶς κατορθώθη νὰ κινήται, ἀφοῦ πολλοὶ ισχυρίζονται δτι δὲν ὑπάρχει καν, εἰνε ἀλλο ζήτημα. Τὸ πρᾶγμα ὅμως ἔξηγεται κατπως, ἂν ἀναλογισθῇ τις, δτι δ λέγων παρ' ἡμῖν φιλολογίαν καὶ δικαίωμαν προστάθησε νὰ ἀνηκήῃς εἰς τὸν ἑαυτόν σου. Αὐτὴ εἶναι ἡ ἀλτηῆς ἀξία τῆς ζωῆς». Ήμέραν τινα μὲ ἀξιότερα μικροῦ δημοκράτου, τὸ ἀνέφεον καὶ ἔζητησα τὴν γνώμην του περὶ ἐλευθερίας. Οὔτος τὴν ἡμέραν ἔκεινην, ώς τὸν ἔλλον τότε «ακλόν», κατὰ τὰς στιγμάς του ταύτας, ἥδυνατο τις νὰ διμιλήσῃ περὶ οίου δηποτος θήσεις.

— Η ἐλεύθερία! προσέθεσεν οὔτος, καὶ γνωρίζεις τὸ δύναται νὰ δώσῃ ἡ ἐλεύθερια εἰς τὸν ἄνθρωπον;

— Τι;

— Ἀνεξαρτησίαν, ἀτομικὴν ἀνεξαρτησίαν καὶ δύναμιν, ητοις εἶναι κιλλιτέρα τῆς ἐλεύθεριας. Γνώριζε νὰ θέλῃς, καὶ θὲ εἶσαι ταχέως ἐλεύθερος καὶ ἀνέξαρτης.

Ο πατέρος μου πρὸ παντὸς ἀλλοι ἤθελε νὰ καλοζῆ, καὶ ἔζη κάλλιστα. Ιτώς προησθάνετο, δτι δὲν θὰ ἔζη ἐπὶ πολὺ· δυστυχῆς ἀπεβίωσε τεσσαράκοντα δύο ἔτῶν.

Διηγήθην εἰς τὴν πατέρα μου ἐν δῃ τῇ λεπτομερίᾳ τὰ τῆς παρελθούσης ἐσπέρας εἰς τὰς Ζασέκιν. «Εφάίνετο ώς νὰ μηδ ἔχουν μετά μενάλη προσοχῆς» ἐκάθητο εἰς ἐν ἔδωλιον τοῦ κῆπου καὶ ἔχαρασσεν ἐπὶ τῆς ἀμμου σημεῖα τινα διὰ τῆς ράβδου του. Ενίστε μὲ παρεκήνει μὲ φωτεινὸν μὲ ἀπαστράπτον βλέμμα, καὶ μὲ παρετήρει διὰ μικρῶν ἔρωτήσεων νὰ ἔχακολουθήσω τὴν διήγησιν. Κατ' ἀρχὰς δὲν ἐτόμων νὰ ἀναφέρω τὸ δόνομα τῆς Ζηναΐδος, ἀλλ' ἐπὶ τέλους, δὲν ἀντέσχου καὶ ἤρχισα νὰ πλέκω τὸ ἐγκώμιον αὐτῆς. Ο πατέρος μου ἔχηκολούθει νὰ μπομειδιᾷ. Μετ' ὀλίγον δρμας κατελήφθη ὑπὸ σκεψεων καὶ ἐγέρθη.

Ἐνθυμήθην, δτι ἔξερχόμενος τῆς οίκιας εἶχε διατάξει νὰ ἐπισάξει τὸν ἵππον του. Ἡτο ἀριστος ἰππεὺς, καὶ ἐγγώριζε,